

kan afvises med Henviſning til en senere Revision, thi det kommer frem med den Begrundelse, og er fremkommen med den Begrundelse i Regjeringsforlaget, at det er blevet overſet, at den Forbudsbeſtemmelse, ſom findes i § 56, ikke paſſer i Dreſund, men der maa lempes paa Grund af det Fællesfiſkeri mellem danſke og ſvenſke Fiſkere, ſom Loven ſelv hjemler. Forholdet er nemlig det, at de ſvenſke Fiſkere her have en større Frihed end de danſke Fiſkere, idet Forbudet i Loven væſentlig gaar ud paa Salget. Der mangler Lighed der, det har man overſet, og det er en Kettelse paa dette Punkt i Lovforlaget, ſaaledes ſom det oprindelig kom frem, og ſom det blev vedtaget i Folkethinget, Forlaget her bærer frem. Nu vilde naturligviſ den rigtigſte Kettelse være den, at de ſvenſke Fiſkere bleve undergivne den ſamme Indſtrækning ſom de danſke. Det vilde være rigtig fra Fiſkerilovens Standpunkt, men det ere vi ikke Herre over, og det kunne vi alſaa indtil videre ikke regne med. Naar vi alſaa indtil videre maa regne med, at de ſvenſke Fiſkere have denne Frihed, og der bliver Spørgsmaal, om den ſkal lempes for at ſtaffe de danſke Fiſkere en lignende Frihed, ſaa erkjender Udvalget, at der kan være Grund dertil, at der kan være billig Grund i alt Fald til at lempe i nogen Grad Forbudet mod Dreſundſfiſkerne. Men Udvalgets Flertal har dog ikke ment, at man i denne Henſeende kunde gaa ſaa vidt i Lempelſen, ſom det oprindelige Forſlag gif ud paa, og ſaaledes, ſom blev vedtaget i Folkethinget, en Lempelſe, der nemlig i Virkeligheden gaar ud paa at fjerne næſten hele Begrændſningen paa dette Punkt, at ophæve ſaa at ſige Alt i det Forbud, ſom Fiſkeriloven indeholder, og i Virkeligheden at give Dreſundſfiſkeriet ganſke frit. Det forekommer os, at dette let kunde blive at gjøre Dndt værre, og fremfor Alt indſer man ikke, hvorledes det ſkulde være muligt at kontrollere, at denne store Frihed, ſom indrømmes Dreſundſfiſkeriet, ikke lettelig kunde bruges til at omgaa og ſtaffe Frihed ogſaa for Fiſkeri andre Steder, hvilket vilde komme til at lamme en af de væſentligſte Beſtemmelſer, maatte den væſentligſte, i Fiſkeriloven. Man har derfor forelagt ſig ſelv det Spørgsmaal, om man ikke kunde opnaa, hvad der i det Væſentlige kunde være rimeligt at ønske for Dreſundſfiſkeriet, uden at gaa ſaa vidt. Ved nu at ſe paa de faktiſke Forhold og underſøge, hvad det egentlig er, der kunde ønskes, har man ment at kunne opnaa Henſigten med en meget lempelig Beſtemmelse. Hovedſagen for de danſke Dreſundſfiſkere efter de

givne Forhold synes nemlig at være det, at de ikke udelukkes fra at forhandle Rødspætter, ſom ere under det Maal af 8 Tommer, der er foreſkrevet i Fiſkeriloven, fordi der er Brug for dem, om ikke paa det store Marked — jeg tænker herved paa Kjøbenhavn — ſaa dog til Føde for Menneſter i Hjemmene, ikke blot i Fiſkernes Hjem, men ogſaa i de omliggende Beboeres Hjem. Dog maa man jo ikke gaa under et viſt Maal, et ſaa lavt Maal, at man kunde ſige, at man ſolgte den rene Dngel, ſom ikke er brugbar til Menneſkeføde. En ſaadan Indrømmelſe er det, at Udvalgets Flertal foreſlaar at gjøre i § 1, og Forſlaget, ſaaledes ſom vi ville indſtille det til Uſfattelſe, gaar ud paa at hjemle Dreſundſfiſkerne Ret til i de Landjurisdiktioner, hvor de høre hjemme, til Menneſkeføde — alſaa navnlig ikke til Svineføde — at forhandle Rødspætter, hvis Maal ikke er under 6 Tommer. Dette Maal har man opſtillet med Henſyn til, at der fra en ikke uſagkundig Side er ſagt, at det ſtemmer med den Rødspættes Egenſkab, ſom findes i Dreſund, og ſom er noget anderledes formet end Rødspætten andre Steder. Vi tro, at Beſtemmelſen ſaaledes affattet yder Dreſundſfiſkerne, hvad de virkelig ønske, og at den tillige ikke medfører nogen Fare, idet den ikke medfører den store Friſtelse for Fiſkerne i Rattegattet og Fjefjorden eller andre Steder til at forſøge paa at indſmugle deres Rødspætter ſom Dreſundrødspætter, idet Forhandlingen kun kan ſte i den Landjurisdiktion, hvor Fiſkerne høre hjemme. Det er alſaa et forholdsvis begrændſet Marked, ſom ikke ſkal friſte stærkt. Det er det Standpunkt med Henſyn til Lovforlaget, ſom Udvalgets Flertal har indtaget, og i Henhold til hvilket det indſtiller, at Lovforlaget alſaa vedtages i en forandret Skikkelse med den § 1 angaaende Dreſundſfiſkeri, ſom jeg nu har begrundet, og § 2 angaaende Revisionen, ſom jeg førſt omtalte.

Ovefen: Jeg kan begynde med at ſige, at jeg er aldeles enig med den ærede Ordſfører ſom med Udvalget i det Hele, i den Betragtning, at det er for tidligt at komme ind paa vidtgaående Endringer i Loven af 5te April 1888, der jo ikke engang har virket i 3 Maaneder. Jeg er ſaaledes enig i, at man ikke ſkal indlade ſig paa at ændre Andet, end hvad der bitterligt ſkyldes enten Misforſtaaelse eller Forglemmelſe ved Lovens Vedtagelſe i Fjor. Naar jeg beſuaagtet ikke har kunnet følge det ærede Flertal i dets Indſtilling, er det ſimpelt hen, fordi jeg ikke har kunnet ſe rettere, end at flere af